

ADAM BLADE

Beast Quest

VIPERO

JEŠTĚŘÍ STVŮRA

Zvláštní díky patří Cherith Baldryové

Přeložila Anna Vrbová

Beast Quest – The Golden Armour, Vipero,
The Snake Man

Beast Quest is a registered trademark
of Working Partners Limited

Copyright © Working Partners Limited 2008

Cover illustrations © David Wyatt, 2008

Inside illustrations © Orchard Books, 2008

Translation © Anna Vrbová, 2015

www.beastquest.co.uk

ISBN 978-80-00-03828-5

VIPERO
JEŠTĚŘÍ STVŮRA

ADAM BLADE

Albatros

ZÁPADNÍ OCEÁN

STRAŠIDELNÝ
LES

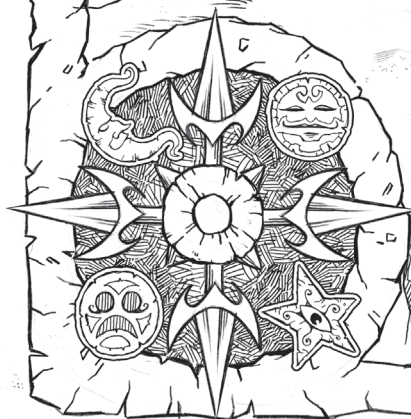
RUBÍNOVÁ POUŠŤ

ŘEKA

SPIN

CENTRÁLNÍ
PLANINA

Avantia

NÁHORNÍ
PLANINA

PALÁC
KRÁLE
HUGA

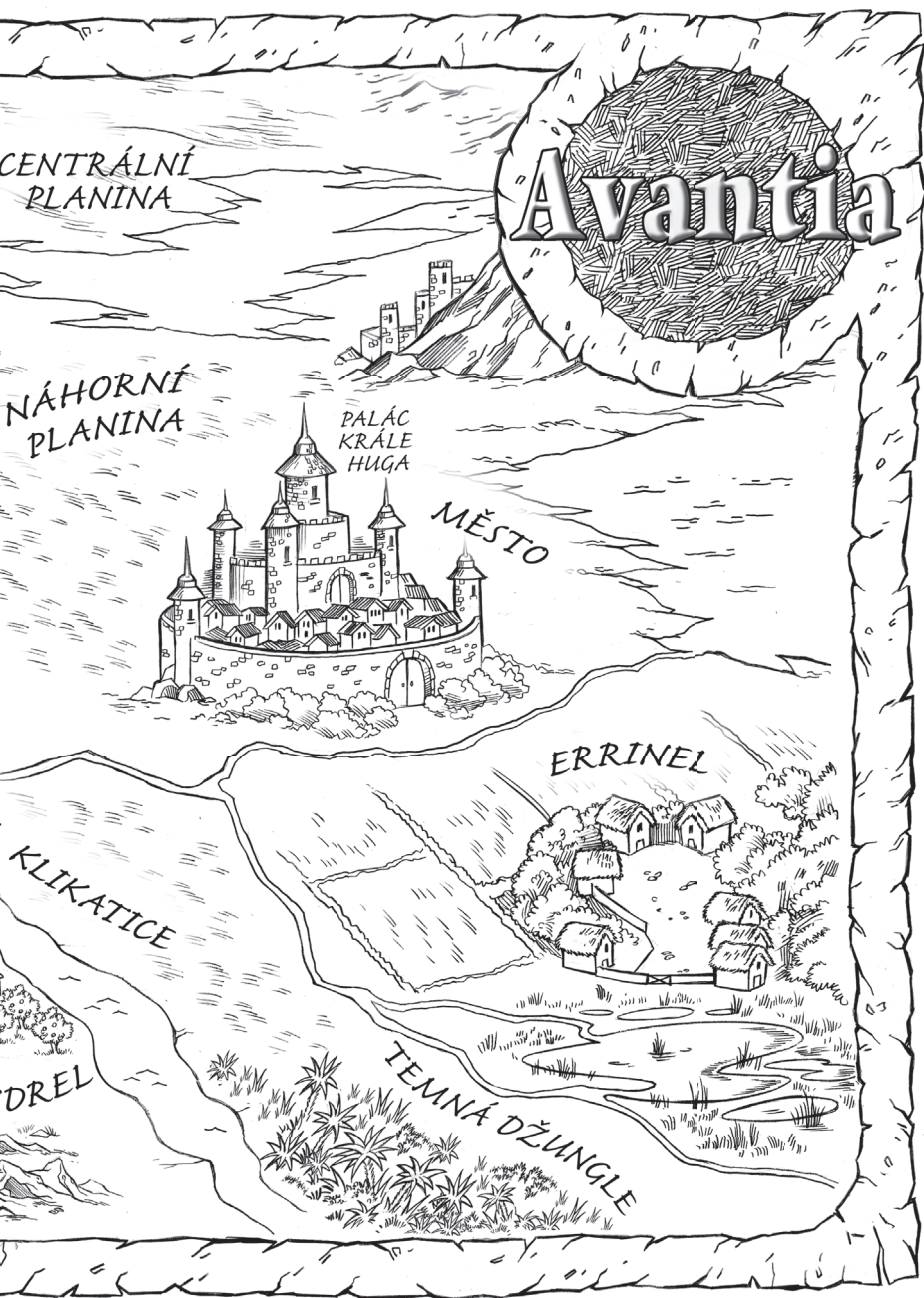
MĚSTO

ERRINEL

KLIKATICE

DŘEVNÝ

TEMNÁ DŽUNGLE

Mysleli jste, že jsem padl?

*Doufali jste, že jsem byl přemožen a už o mně
neuslyšíte?*

*Nic takového se nikdy nestane! Jsem temný čaroděj
Malvel a navždy budu rozsévat strach v srdcích mužů
a žen celé Avantie. Tohle království ještě zakusí mnoho
zlého! A zvláště pak jeden chlapec – Tom.*

*Samozvanému hrdinovi se sice podařilo sejmout mou
kletbu ze šesti avantijských netvorů, ale tím jeho boj
zdaleka nekončí. Však brzy uvidíme, jak se on a jeho
přítelkyně Elena vypořádají s další překážkou, kterou
lidské síly nemohou překonat.*

*Naposledy šest avantijských netvorů vlivem mých kouzel
zdívočelo. Kvůli Tomovi však opět zkrátli a jsou znovu
schopni bránit království. Tentokrát jsem však stvořil
šest neporazitelných stvůr se zlým srdcem, takže veškeré
snahy o osvobození by byly marné: zákeřnou krakatici,
opičí monstrum, dábelskou zaklínačku, ještěří stvůru,
vládce pavouků a trojhlavého lva. Každý netvor hlídá
část nejcennějšího pokladu Avantie, zlaté zbroje, která
právoplatnému majiteli propůjčuje nadpřirozenou sílu.
Brnění mám nyní ve své moci a za žádných okolností
nedopustím, aby Tom jednotlivé části našel a opět mě
přemohl. Podruhé se mu to nepodaří!*
Malvel.

PROLOG

Poušť spalovalo prudké slunce. Kam až oko dohlédlo, všude se k obzoru táhly písečné duny. Před nemilosrdným žářem nebylo úniku.

Mezi dunami se plahočil pouštní nomád, oděný do dlouhého roucha barvy písku. Vyhublou tvář měl spálenou sluncem a před krutými paprsky mhouřil oči. Rty měl celé popraskané a v hrdle sucho. „Vodu,“

mumlal si pro sebe. „Musím najít vodu.“

Na úpatí jedné duny objevil drobnou rostlinku se zčernalými dužnatými listy. Padl na kolena, utrl ji až u kořenů a přitiskl si ji k ústům v naději, že z ní vysaje alespoň pár drahocenných kapek vody.

Vzápětí však rostlinku se zaklením odhodil. Měla v sobě tak málo vody, že si s ní sotva navlhčil rty.

Začínal si přát, aby se téhle vražedné výpravy nikdy nezúčastnil. Byla sice pravda, že kdyby se mu – samotnému a bez jídla a pití – podařilo poušť přejít, vysloužil by svému kmeni nehynoucí slávu. Pokud ale rychle nenajde vodu, zemře tady a místo slávy po něm zůstanou jen sluncem vybělené kosti.

Vstal, oklepal si písek z hábitu
a odhodlaně, krok za krokem, se
pustil vzhůru. Po nějaké době se
s velkým úsilím vydrápal až na
hřeben duny.

Sotva stanul na vrcholu,
úžasem zavrával. Přímo pod ním
se rozkládalo třpytivé modré jezero.

Kolem břehů rostly stromy, jejichž
rozložitě listy se pohupovaly
ve vánku a vrhaly mihotavé stíny.

„Jsem zachráněn! Jsem zachráněn!“
Nomád se překotně rozběhl z kopce,

ačkoli se mu nohy bořily do sypkého písku. „Můj kmen bude největším ze všech kmenů...“

Když však doklouzal až pod svah, začala se třpytivá vodní hladina rozplývat a stromy zmizely v slunečním žáru. Nomád se vrhl k zemi a zoufale nabíral plné hrsti písku, který mu protékal mezi prsty jako voda. Voda to však nebyla. Překrásné jezero bylo pouhý přelud. Muž skryl tvář do dlaní a začal vzlykat, zdrcen zoufalstvím.

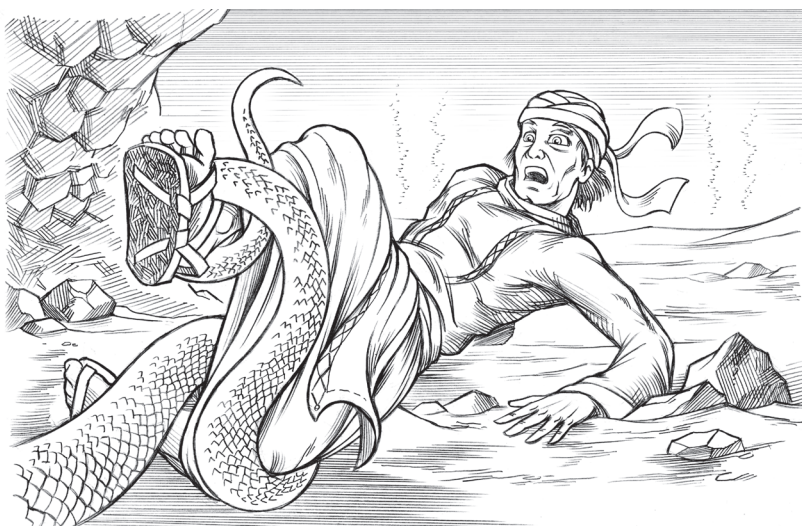
Po chvíli si uvědomil, že se jeho vzlyky podivně rozléhají. Vzhlédl a uviděl něco, čeho si dřív nevšiml. Přímo za ním z písku vyčnívaly kameny a mezi nimi zela černá díra vedoucí do nitra duny. Byla tam jeskyně!

Nomádovi opět svitla naděje. Vkloupl do jeskyně a blahořečil

svému štěstí, že našel úkryt před spalujícími slunečními paprsky. Zhluboka vdechoval chladivý vzduch a cítil, jak mu kolem kotníků profukuje vánek.

Chladivé hlazení však postupně přešlo v ledový stisk a nomád si uvědomil, že se mu cosi ovíjí kolem nohou...

Zachvátila ho hrůza. Pokusil se vyběhnout z jeskyně, ale sevření kolem kotníků nepovolilo a on se skácel tváří k zemi. Začal kolem sebe zuřivě kopat a všemožně se snažil

vykroutit, pak ale zčistajasna ztuhl.
„Ne!“ vydechl.

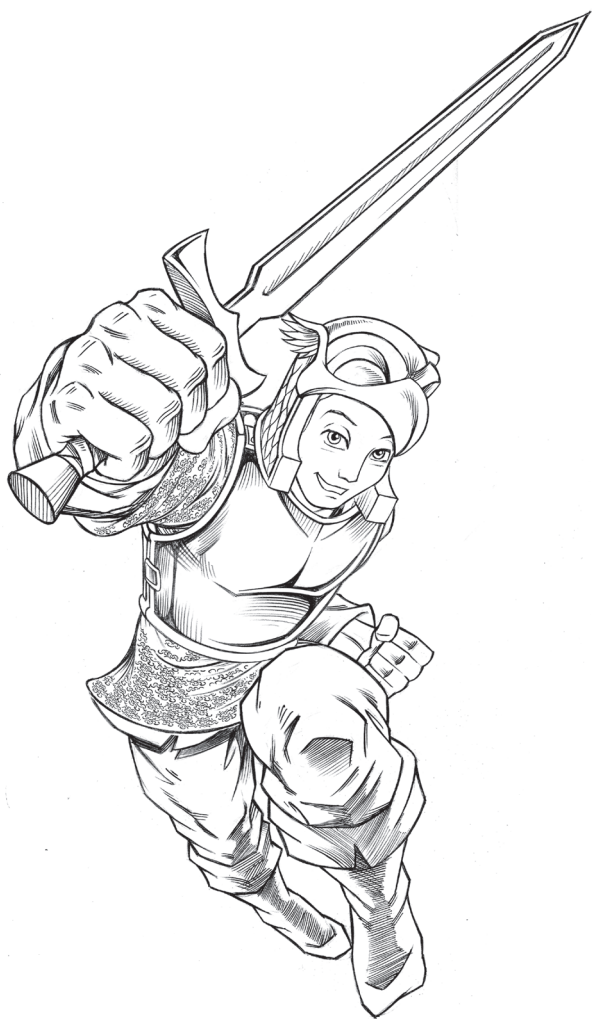
Kolem nohou se mu obtáčelo slizké tělo! Byla to ještěří stvůra. Ocas měla až zrudně obrovský, ale co hůř, nad ním se vypínal lidský trup pokrytý rudými a zelenými šupinami.

Na rozdíl od obyčejných ještěřů, kteří jsou studenokrevní, z tohohle netvora sálal žár.

Nomád pohledem stoupal výš a výš po nestvůrném těle, a když dospěl na konec, hrůzou přestal dýchat. Ještěr měl dvě hlavy, ze kterých na něj nenávistně shlížely čtyři oči. Pak se obě hlavy mírně zaklonily.

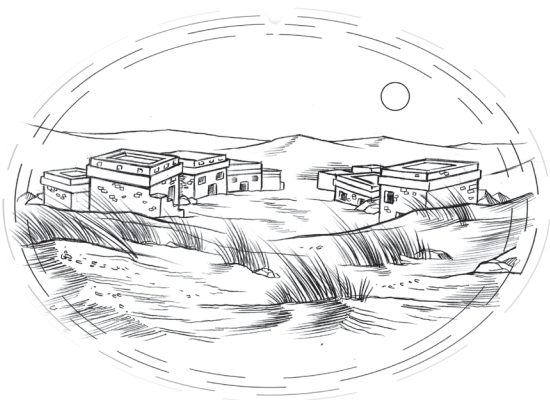
„Ne!“ vykřikl nomád.

To už se však na něj obě hlavy vrhly a zakously se mu tesáky do krku. To bylo poslední, co nomád spatřil.

KAPITOLA PRVNÍ

ROZLOUČENÍ S ERRINELEM

Tom Bouřliváka zastavil pár mil za Errinelem. Otočil se v sedle a zadíval se zpět.

„Škoda že musíme pryč,“ řekl Eleně, která seděla na mohutném hřebci hned za ním. „To bylo vůbec poprvé, co jsem se od první výpravy dostal domů.“

„Musí to být těžké,“ odpověděla soucitně Elena.

„Kdo ví, kdy zase strýce a tetu uvidím,“ povzdychl si Tom. Dobře totiž věděl, že dokud není Avantie před temným čarodějem Malvelem v bezpečí, je tahle výprava prvořadá. Rodina musí počkat. Jeho úkolem bylo porazit šest zlých netvorů a získat všechny části kouzelné zlaté zbroje, kterou Malvel ukradl a ukryl po všech koutech království. Tom už vybojoval tři: přilbu, v níž viděl jako ostříž, kroužkovou košili, ve které nikdy nepocítil strach, a krunýř, jenž mu propůjčoval nadlidskou sílu. Všechny kusy brnění měl pečlivě uschované v Bouřlivákově sedlové brašně.

Ještě že je to brnění kouzelné,
pomyslel si Tom. *Skoro nic neváží!*

Pak si na něco vzpomněl a přeběhl mu mráz po zádech. Vzpomněl si, jak

se jim po zničení Soltry zjevil Malvel a vyhrožoval, že pokud při dalším úkolu uspějí, přijde je to draho. Toma však ani nenapadlo vzdát se. Malvel totiž unesl jejich přítele a ochránce, kouzelníka Adura, a jejich jedinou nadějí na jeho záchranu bylo právě dokončení mise. Však jim to tak pověděl i sám Aduro.

„Tome,“ řekla Elena a jemně jím zatřásla. „Musíme jet. Čeká nás další netvor.“

„Já vím.“ Znovu se vzpamatoval. Předklonil se a poplácal Bouřliváka po krku. „Tak jedem, brachu.“

Šedivák po jejich boku souhlasně zaštěkal. Měl nastražené uši a vrtěl ocasem.

Jakmile se Bouřlivák rozběhl, uhodila Toma do nosu pronikavá vůně bylinek, které mu dala na

rozloučenou teta Marie. „To by mě zajímalo, na co nám ty bylinky budou,“ řekl Eleně a nahmatal kapsu, kde je měl bezpečně schované.

„Tetička přece říkala, že dokáže vyléčit různé neduhy,“ připomněla mu Elena. „Musíme jen doufat, že je nebudeme potřebovat.“

„Třeba jednou přijdou vhod,“ odpověděl rozverně Tom.

Cesta vedla do kopců. Svahy byly porostlé stromy a podél klikatící se cesty tekli potůček. Podle slunce jeli asi hodinu, když dorazili na rozcestí.

„Kudy teď?“ zeptal se Tom.

Elena se sklonila a vytáhla ze sedlové brašny Adurovu očarovanou mapu. Opatrně pergamen rozložila a chvíli mapu studovala. „Musíme na jih,“ řekla. „Jižní cesta nás zavede do pouště.“

Tom pobídl Bouřliváka. Šediváka

ani pobízet nemusel, ten se dychtivě rozběhl napřed. „Cesta pouští bude drsná,“ řekl Tom. „Dokonce horší než džungle. Bojím se, aby nás vedro neodrovnalo dřív, než vůbec najdeme toho netvora.“

„To je dost možné,“ souhlasila Elena. „Šediváku!“ zavolala na vlka. „Poběž sem.“

Šedivák se s vyplazeným jazykem přiřítíl zpátky.

„Zbytečně se unavíš,“ pokárala ho Elena. „Pojď hezky pomalu. Musíš šetřit síly, jestli chceš vydržet cestu pouští.“

Šedivák jako by rozuměl každému slovu, zavrtěl ocasem a pak už jen zvolna klusal vedle Bouřliváka. Mířili stále na jih.

„Rozeznáš na mapě, jakou část zbroje hledáme tentokrát?“ zeptal se Tom Eleny.

Elena rozprostřela mapu tak, aby na ni viděl i Tom. Na mapě zářila červená linka, která končila uprostřed obrovské rozlohy pouště na samém jihu království. Na jejím konci se na písečné duně třpytily dva zlaté chrániče holení.

Po Malvelovu netvorovi nebylo na mapce ani památky, ale Tom se při pomyšlení na něj bezděčně otrásl. Představil si, jak číhá kdesi za dunou, připraven udeřit. A co to vůbec bude za netvora tentokrát?

„Je to pěkně daleko,“ řekla Elena.

„Tak s tím by nám mohla pomoci kouzelná podkova,“ řekl Tom a pohled mu sklouzl na štít, ve kterém měl mimo jiné vsazený úlomek podkovy. Ten mu věnoval kentaur Tagus, když ho Tom osvobodil z Malvelovy kletby při první výpravě. Kdykoli Tom

podkovu ve štítě pohladil, mohl se pohybovat neuvěřitelnou rychlostí. A tak se stalo, že se ještě před polednem dostali ven z kopců a stanuli nad planinou. Tam už nebyly žádné potůčky ani žádná jezírka, jen vyprahlá krajina s uschlou hnědou trávou.

Tom cítil, jak mu slunce praží do týla. V ústech měl sucho. Bouřlivák měl svěšenou hlavu a Šedivák táhl ocas v prachu za sebou.

„Myslím, že bychom s sebou do pouště Bouřliváka a Šediváka brát neměli,“ řekl Tom Eleně. „Tam bude ještě větší vedro.“

Elena zaváhala. „Asi máš pravdu. Taková poušť není nic pro ně. Ale přece je tu nemůžeme jen tak nechat!“

„To ne. Budeme muset najít někoho, kdo se o ně postará.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.